

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 497/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., Šustekova 49, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 17 Er 387/2011 z 31. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EX CREDIT, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Er 387/2011 z 31. decembra 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a že v rámci tejto činnosti poskytla dlžníkovi „pôžičku“, ktorú bol dlžník povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v uzavretej zmluve. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník dobrovoľne nepristúpil k úhrade svojho záväzku, stala sa pohľadávka sťažovateľky splatnou, a preto pristúpila k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 38 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. V priebehu exekučného konania sa sťažovateľka „... z dôvodu obavy o právny a faktický osud pohľadávky rozhodla podať exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora a za nového súdneho exekútora navrhla ustanoviť JUDr. Rudolfa Krutého“. Uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Er 387/2011 z 31. decembra 2013 bolo rozhodnuté „... o zamietnutí návrhu oprávneného na zmenu pôvodného exekútora“.

Podľa názoru sťažovateľky postupom a napádaným uznesením okresného súdu boli porušené jej označené práva, predovšetkým základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže okresný súd:

„a) bez toho, aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp .zn.: III ÚS 322/2010-37;

b) bez toho, aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho, aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho, aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho, aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010;

rozhodol s konečnou platnosťou... o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom – JUDr. Rudolfom Krutým.“

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré odôvodňuje tým, že *„Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č.20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom, o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.“*

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru sťažovateľka uvádza, že *„... aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním*

zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Er 387/2011 z 31. decembra 2013, aby zrušil toto uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ako tiež úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Er 387/2011 z 31. decembra 2013.

V súvislosti so sťažnosťou sťažovateľky ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že v konaní o tejto sťažnosti je sťažovateľka kvalifikovane právne zastúpená advokátom, ktorý bol už aj v minulosti v súvislosti zo zastupovaním inej sťažovateľky [obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, v mene ktorej (rovnako ako v posudzovaných prípadoch, pozn.) koná konateľ J. F.] viackrát poučený o všeobecných aj osobitných náležitostiach návrhu na začatie konania požadovaných ustanoveniami § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ktoré sú predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom, ako aj o podmienkach prípustnosti a včasnosti podania sťažnosti vyplývajúcich z ustanovení § 53 zákona o ústavnom súde, pričom tomuto právnomu zástupcovi je dobre známa aj konštantná judikatúra ústavného súdu týkajúca sa komplexu danej problematiky, počnúc rozhodnutiami všeobecných súdov o ne/udelení poverenia na vykonanie exekúcie tomu-ktorému súdnemu exekútorovi, rozhodnutiami o zamietnutí žiadosti na zmenu súdneho exekútora a končiac vydaním meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov.

Napriek tomu, že na úvodnej strane sťažnosti (koncipovanej advokátom), sťažovateľka deklarovala, že ústavnému súdu ako prílohy sťažnosti predkladá „*dokumenty podľa textu*“, v skutočnosti ústavnému súdu okrem splnomocnenia žiadne iné písomné podklady nedoručila (napádané uznesenie s vyznačením doložky právoplatnosti, pozn.). Tento nedostatok zákonom predpísaných náležitostí neumožňuje ústavnému súdu náležite preskúmať prípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ani to, či bola podaná v lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd opätovne pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 430/2012 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto nárokoch už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014